

Sexuálna revolúcia ako súčasť marxistickej revolúcie alebo História bolševického boja za tzv. „ženské práva“, (Prvá časť)

Dariusz Żuk-Olszewski

17. novembra 2022 ✚ História

Tzv. sexuálna revolúcia ako jedno z hybných kolies ťažkého revolučného valca, ktorý sa s novým dúhovým neomarxistickým náterom na starej veľakrát premaľovanej hrdzavej marxistickej karosérii nekontrolovateľne rozbehol dolu kopcom dejín, je všeobecne predstavovaná ako výsledok zápasu za oslobodenie. Za oslobodenie od zväzujúcich zásad starosvetskej kresťanskej morálky. Za oslobodenie od „kuchynského otroctva“, od povinnosti rodiť, od povinnosti zahadzovať svoju sľubnú profesionálnu kariéru starostlivosťou o večne hladné a urevané deti. Za oslobodenie od limitov využitia svojho potenciálu, ktoré predstavujú iba dve pohlavia, presnejšie pohlavie, s ktorým sme sa narodili.

Táto revolúcia sa nám zväčša spája s hudobnými festivalmi plnými veľmi nákazlivej hudby, na ktorých tiekol alkohol prúdom a sladkastý dym horiaceho konope (nie toho technického) sa vkrádal do nosných dierok sporo odetých účastníkov a najmä účastníčok na každom kroku. So študentskou rebéliou roka 1968 na Západe. Málokto však pri uvažovaní o tejto oblasti snahy o revolučnú zmenu sveta načrie do síce vzdialenejšej, no nie veľmi ďalekej minulosti. Pripomenutie toho, že zápas o „právo na bezpečný umelý potrat“ a úplne „sexuálne oslobodenie“ začali bolševickí zločinci, nie je totiž pre dnešných strážcov ideologickej čistoty jedine správneho progresivistického pohľadu na svet pohodlné. Veď istotne ani pani Cigániková, ani pani Nicholsonová, ba ani pani Čaputová by neboli nadšené, keby ich niekto usvedčil z toho, že vo svojom hlasnom zápase za „práva žien“ na umelý potrat vlastne spievajú už otrepanú a veľmi falošnú pesničku zloženú pred viac ako sto rokmi sovietskymi súdruhmi.

Je preto dobré, aby sme sa na historickú genézu boja za tzv. „ženské práva“, ktorý vznikol práve vďaka tzv. Veľkej októbrovej socialistickej revolúcii, ako nazývali komunisti marxistický puč v Rusku, pozreli práve v novembri, keď od tejto smutnej udalosti, ktorá si neskôr vyžiadala stámilióny nevinných ľudských životov, uplynulo 105 rokov.

Ilustračný obrázok, zdroj: picryl.com

Cesta ku komunistickej tyranii

Boľševický puč v Rusku 7. novembra 1917 (komunistickou propagandou nazývaný tiež Veľkou októbrovou socialistickou revolúciou – preto októbrovou, lebo prevrat sa uskutočnil podľa v Rusku používaného juliánskeho kalendára 25. októbra 1917) sa stal z celosvetového hľadiska kľúčovým momentom v zmene prístupu k rodine, ľudskej sexualite a umelému potratu. Legálna a beztrestná interrupcia, ktorá sa neraz skrýva za eufemizmom tzv. „reprodukčných práv“, býva často prezentovaná ako výdobytok budovania demokratickej a pluralitnej spoločnosti vyspelých západných štátov. Skutočnosť je však omnoho menej prozaická a aktivisti rozličných pro-choice organizácií či neomarxistických politických strán, ktoré majú pro-choice agendu takpovediac vo svojej politickej genetickej výbave, sa k nej verejne nehlásia.

Prvou krajinou na svete, ktorá legalizovala beztrestné zabíjanie svojich nenarodených občanov a rozšírila ho na takmer priemyselnú úroveň, nebola žiadna z krajín, ktoré sú dnes vnímané ako vzory slobody, či dobre fungujúcich demokratických inštitúcií. Bolo ňou smutne preslávené Sovietske Rusko, kde sa komunista a masový vrah Vladimír Iljič Uljanov alias Lenin vyššie spomínaným novembrovým pučom v roku 1917 dostal k moci. Bude užitočné, keď si aspoň niekoľkými vetami ozrejmíme historické pozadie komunistickej revolúcie v Rusku, keďže na ďalšie storočie (a podľa úspešnosti čoraz absurdnejších neomarxistických nezmyslov v živote západnej spoločnosti sa zdá, že zrejme i na dlhšie obdobie) významným spôsobom ovplyvnila dejiny sveta a žiaľ aj koncepciu tzv. „nových ľudských práv“.

Začiatok 20. storočia zastihol Rusko ako pomerne zaostalú agrárnu krajinu, ktorá chcela tradične zohrávať úlohu veľmoci a napriek svojim obrovským vnútorným problémom sa rozpínať. Snahu Ruska anektovať stále nové a nové územia svojich susedov vnímal už v roku 1853¹ takpovediac „duchovný otec“ marxistickej revolúcie Karl Marx, a preto Rusko videl ako ideálnu krajinu pre expanziu myšlienok svetovej revolúcie.

Pre mnohé vnútorné problémy však Rusko začiatku 20. storočia bolo labilným politickým útvarom, hoci na medzinárodnej scéne bolo pomerne rešpektovaným hráčom. V predvečer prvej svetovej vojny v roku 1914 tvorili roľníci až 85 % obyvateľstva krajiny, pričom väčšina z nich žila vo veľkej chudobe a hospodárila zastaralými metódami. Tento stav sa pokúšal od roku 1906 zmeniť ruský politik, presvedčený monarchista Piotr Stolypin,² ktorý ako predseda vlády a minister vnútra vnímal rastúce revolučné tendencie v ruskej spoločnosti ako obrovské nebezpečenstvo pre ruskú spoločnosť i štát. Uvedomoval si, že riešenie nelichotivej situácie vidieckeho obyvateľstva Ruska je životne dôležité. Stolypinovým hlavným cieľom v politickom snažení bola pozemková reforma, ktorá významným spôsobom ovplyvňovala hospodárstvo krajiny a mala pozitívny vplyv na zlepšenie životnej situácie vidieckeho roľníckeho obyvateľstva. Žiaľ, realizáciu týchto reforiem najskôr spomalila predčasná smrť ich autora, ktorý zomrel takmer tradičnou ruskou smrťou politika vymykajúceho sa z davu – zastrelený atentátnikom z ľavicového prostredia, ktorý bol podľa niektorých zdrojov zároveň príslušníkom polície a mohol konať na pokyn z „najvyšších miest“. Neskôr ich úplne zastavil vstup Ruska do prvej svetovej vojny.

Krajina vstupom do vojny začala veľmi rýchlo pociťovať svoju hospodársku zaostalosť, zlyhávalo zásobovanie základnými potravinami v mnohých regiónoch, obyvateľstvo demoralizovali správy o katastrofálnych porážkach ruských vojsk na rozličných frontoch. Napätie v spoločnosti veľmi úspešne udržiavali a stupňovali malé skupinky ľavičiarских profesionálnych revolucionárov z prostredia tzv. menševikov, boľševikov i socialistov. Problémy a napätie v spoločnosti vyvrcholilo v marci 1917, keď sa

rozvážnený dav robotníčok vo viacerých petrohradských textilných továrňach rozhodol „osláviť“ deň žien.

Tento počín nespomínam náhodou. Dôležitú úlohu v ňom totiž zohrala istá súdružka Alexandra Kollontajová,³ profesionálna revolucionárka, členka politbyra bolševickej frakcie Sociálno-demokratickej robotníckej strany Ruska. Alexandra Kollontajová sa neskôr stala autorkou a jednou z hlavných realizátoriek sovietskej sexuálnej revolúcie a úplnej liberalizácie postojov sovietskeho vedenia k otázke umelého potratu. „Dielu“ súdružky Kollontajovej sa budeme ešte venovať v ďalšej časti tohto rozprávania.

Súdružka Alexandra M. Kollontajová (vpravo) si podáva ruku so súdružkou Klárou Zetkinovou, za nimi vidno súdružku Rosu Luxemburgovú

zdroj wikimedia.commons

Všetkým politickým silám, ktoré túžili po revolúcii a páde cárskeho režimu, táto situácia prišla vhod. Prinútili k abdikácii cára Mikuláša II., ktorý odovzdal 15. marca 1917 (podľa gregoriánskeho kalendára) žezlo svojmu bratovi Michailovi Alexandrovičovi. Ten sa však vzdal trónu už na druhý deň. Po „víťazstve demokracie“ v Rusku, po mnohých násilnostiach a nepokojoch, vznikla vláda Ruskej republiky, ktorá je všeobecne označovaná ako prvá ruská demokratická vláda. Jej predsedom sa stal Georgij Lvov. Český historik Václav Veber v diele *Dejiny Ruska* lakonicky poznamenáva: „Až omnoho neskôr vyšlo najavo, že vláda skôr ako v Dume bola vytvorená na rokovaniach popredných ruských slobodomurárskych lóží – vyšli z nich okrem iného ministri Gučkov, Kerenskij, Nekrasov, Tereščenko, Konovalov a možno i ďalší.“⁴ Táto údajne Rusmi vytúžená vláda však nevydržala dlho a *de facto* pripravila cestu pre nástup najväčšej štátnej tyranie v dejinách ľudstva – vláde sovietskych na čele s Leninom.

Leninova kariéra

Nástup Leninovej politickej kariéry bol veľmi zaujímavý a stojí za krátku zmienku. Lenin nenávidel cára, nenávidel cárske Rusko. Nenávidel ho natoľko, že bol ochotný svoju vlasť zradiť a doslovne predať. V čase abdikácie Mikuláša II. sa nachádzal v exile vo Švajčiarsku. Chcel sa vrátiť do Ruska, v ktorého porážku dúfal a rozpútať komunistickú revolúciu čo najskôr. Ukázalo sa však, že to nie je vôbec jednoduché. Angličania a Francúzi, spojenci Ruska, nemienili pochybnému kriminálnemu živlu, ukrývajúcejmu sa pred vojnou v švajčiarskom pohodlí, uľahčiť cestu domov. Lenin však nemal zábrany a bol rozhodnutý zrealizovať svoj sen stoj čo stoj, aj za cenu vlastizrady. Požiadal preto o pomoc Nemcov, ktorí boli vo vojne s Ruskom. Za túto pomoc im na oplátku ponúkol uzatvorenie separátneho mieru Moskvy s Berlínom po tom, ako sa k moci

dostanú bolševici.

Cisár Wilhelm II. ochotne prijal ponuku Lenina. Jeho rozhodnutie zrejme nebolo motivované iba nevraživosťou voči Rusku ako vojnovému nepriateľovi a vlastnými politickými cieľmi, ale aj skutočnosťou, že jeho krajina sa nachádzala v neľahkej ekonomickej a vojenskej situácii. Rozklad protivníka by mu tak prišiel vhod. Vodca bolševikov požiadal cisára o zabezpečenie špeciálneho vlaku pre neho, jeho ženu Nadeždu Krupskú a 30 najbližších súdruhov, ktorý by mal štatút exteritoriality, resp. akéhosi diplomatického vlaku s výsadou nekontrolovateľnosti. Tento vlak Lenin aj dostal. Pri vstupe a výstupe z Nemecka nik vo vlaku nebol kontrolovaný, vlak išiel bez zastávky a stál iba v noci, nik cudzí sa k vozňom nemohol priblížiť. Vlak bol označený ako „zaplombovaný“, resp. „zapečatený“ a pod týmto označením sa zapísal do histórie. Nemeckí diplomati vybavili Leninovi tranzit cez Švédsko, odkiaľ pokračoval ďalej do Fínska a nakoniec dorazil do Petrohradu.

Vladimír Iljič Lenin pricestoval do ruského hlavného mesta 16. apríla 1917 a hneď vyhlásil, že cieľom jeho príchodu je socialistická revolúcia. Nemci boli spokojní s činnosťou svojho agenta. Svedčia o tom diplomatické depeše zamestnanca ministerstva zahraničných vecí Ríše. V jednej z nich píše: *„Príchod Lenina do Ruska bol úspešný. Funguje presne tak, ako si to želáme.“*⁵ Okrem toho Berlín hojne financoval podvratnú činnosť Lenina a jeho súdruhov s cieľom destabilizovať situáciu v Rusku a zdiskreditovať Dočasnú vládu. Aj táto nemecká „službička“ umožnila bolševikom prevziať moc v októbri 1917.

O množstve peňazí, ktoré sa v roku 1917 presúvali z Nemecka do pokladnice ruských bolševikov prostredníctvom pobočky švédskej banky v Moskve, sa popísalo už veľa. Podľa pravdepodobne naj dôveryhodnejšieho svedectva z roku 1921 v oficiálnom tlačovom orgáne Sociálnodemokratickej strany Nemecka *Vorwärtz*, ktoré uvádza Eduard Bernstein,⁶ išlo o neuveriteľnú sumu 50 miliónov ríšskych zlatých mariek, čo prepočítal americký historik R. Pipes na 9 – 10 ton čistého zlata. Aj preto bolševici disponovali v júli 1917 v Rusku 41 denníkmi a stovkami platených a dobre vycvičených agitátorov a príslušníkov červenej gardy.

Leninova cesta k moci bola posiata tisíckami obetí a milióny obetí pohlcovala ešte dlho po jeho smrti. Obrovské represálie voči vlastnému obyvateľstvu sa začali už pri prevzatí moci. Pri útoku na Zimný palác v Petrohrade, v ktorom sa nachádzali ministri Dočasnej vlády, sa bolševici dopustili ohavného zločinu, ktorý predznamenával ich postoj k ženám a k ich právam v novej politickej realite. Budovu bránil ženský batalión. Ozbrojení bolševici najprv všetky vojačky znásilnili a potom im bodákmi rozpárali bruchá. Napriek tomu je dnes bolševikmi iniciovaný „boj za ženské práva“ prezentovaný ako etalón zápasu za ľudské práva.

Leninova vláda okamžite po prevzatí moci v noci zo 6. na 7. novembra 1917 zaviedla teror v celom impériu. Už o mesiac neskôr, 7. decembra 1917, na základe osobného príkazu Lenina vzniká obávaná Čeka.⁷ Lenin sám túto politickú tajnú políciu označil ako „meč a štít strany“. Niekoľko mesiacov po vzniku komunistickej vlády Lenin osobne inicioval zriadenie koncentračných táborov pre disidentov a odporcov režimu. Začalo krvavé prenasledovanie cirkví, ktoré viedlo k vyvraždeniu takmer celej pravoslávnej hierarchie, množstva katolíckych duchovných na území Ruska, zástupov veriacich kresťanov rozličných denominácií. Beštiálnym spôsobom bola taktiež zavraždená v noci zo 16. na 17. júla 1918, na osobný rozkaz Lenina, celá cárska rodina – cár Mikuláš II., jeho manželka cárovná Alexandra a ich päť detí. Ruský historik profesor Sergej

Volkov odhaduje, že v prvých piatich rokoch vlády bolševikov (1917 – 1922) si Leninova krutovláda vyžiadala životy asi 2 miliónov ruských občanov.⁸

(Pokračovanie)

1 Por. text K. Marxa v *New York Tribune* z 22.marca 1953.

2 Piotr Arkadievič Stolypin (rus. Пётр Аркадьевич Столыпин), nar. 2. 4. 1862 v Drážďanoch, zom. 5. 9. 1911 v Kyjeve, ruský politik a štátnik, reformátor, obhajca monarchie. Za jeho aktívneho politického života bolo na neho spáchaných 11 atentátov, z ktorých posledný, spáchaný ľavicovým revolucionárom Bogrovom 1. septembra 1911 sa mu stal osudným.

3 Alexandra Michailovna Kollontajová (rus. Александра Михайловна Коллонтай), nar. 31. 3. 1872 v Petrohrade, zom. 9. 3. 1952 v Moskve, ruská komunista, blízka spolupracovníčka Lenina, profesionálna revolucionárka, feministka, sovietska politička a diplomatka, autorka sovietskej sexuálnej revolúcie a konceptu úplnej sexuálnej voľnosti sovietskej ženy.

4 M. Švankmajer, V. Veber, Z. Sládek, V. Moulis, L. Dvořák: *Dějiny Ruska*, Nakladatelství Lidové Noviny, Praha, 2004, s. 327.

5 V. Wiernicka, *Największe zbrodnie Lenina*, In: *Ciekawostki Historyczne*, 12. 5. 2020, dostupné online: <https://ciekawostkihistoryczne.pl/2020/05/12/najwieksze-zbrodnie-lenina/>.

6 Eduard Bernstein (1859 – 1932), nemecký marxistický teoretik a politik.

7 Čeka – rus. celým názvom Всероссийская чрезвычайная комиссия по борьбе с контрреволюцией и саботажем при Совете народных комиссаров РСФСР, obávaná tajná polícia bolševikov, ktorá mala za cieľ „boj s vnútorným nepriateľom“, predchodca NKVD a KGB.

8 Por. Volkov, S. V. *The tragedy of Russian officers*, 2001, s. 317, 384, 398–399, 471.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/sexualna-revolucia-ako-sucast-marxistickej-revolucie-alebo-historia-bolsevickeho-boja-za-tzv-zenske-prava-prva-cast/>